

خَلَقَتْ دُنْيَا

دَ اَوَّلِ خُذَا زِمِي وِ اَسْمُونَا جُور كَد. زِمِي خَالِي وِ بَدُونِ شَكْل
بُود وِ تَرِيكِي تَمَام جَاي هَا رِه گِرِفْتُد وِ رُوحِ خُذَا دَ رُويِ اَو
مَوْجُود وِ فَعَالِ بُوَد. اَوخْتِه خُذَا اَمْر كَد: "رُوشَنِييِ شُنِه" وِ
رُوشَنِييِ شُد. خُذَا اَز رُوشَنِييِ خُوشِ شِي اَمَد. پَسِ خُذَا
رُوشَنِيِ رِه اَز تَرِيكِي جُدا كَد وِ رُوشَنِيِ رِه "رُوز" وِ تَرِيكِي
رِه "شَاو" نَام ايشْت. رُوز بِيگَاه شُدِه وِ شَاو صَبَا شُد، اِي
رُوزِ اَوَّلِ بُوَد.

وِ خُذَا اَمْر كَد: "خَالِي گَاه جُور شُنِه كِه اَوها رِه دُو تَقْسِيمِ
كِنِه." اَمِي رَقْمِ بَخَارِ اَز اَوهايِ رُويِ زِمِي جُدا شُد. خُذَا اَمِي
خَالِي گَاه رِه "اَسْمُو" نَام ايشْت. رُوز بِيگَاه شُدِه وِ شَاو
صَبَا شُد، اِي رُوزِ دُومِ بُوَد.

پَسِ خُذَا اَمْر كَد: "اَوهايِ تِي اَسْمُو دَ يِگِ جَايِ جَمِ شُنِه تَا
خُشْكِي مَعْلُومِ شُنِه،" وِ اَمِي رَقْمِ شُد. وِ خُذَا خُشْكِي رِه

”زِمی“ و آوهای ره که جَم کده بود ”بَحْر“ نام ایشْت و خُدا
ازو کار خوش شی آمد.

پس خُدا امر کد: ”آر رقم علف های دانه دار و درختای
میوه دار دَ زِمی سَوز شُنه.“ و اَمی رقم شُد و خُدا ازو کار
خوش شی آمد. پس روز بیگاه شُده و شاو صبا شُد، ای روز
سَوَم بود.

پس خُدا امر کد: ”چیزای جلجلی و روشو دَ آسمو دَ وجود
بیه تاکه روز از شاو فَرَق شُنه. اونا نِشانی بِلدے توغل و
فَصل و روزها و سالها بَشه که دَ زِمی روشنی بَدیه.“ و
اَمی رقم شُد: خُدا دُو چیز روشو و بَزُرگ ره جور کد. یگ
شی کُته و دیگه شی ریزه بود. کُته شی، یعنی آفتو ره،
بِلدے حُکمرانی دَ روز و ریزه شی، یعنی ماهتو ره، بِلدے
حُکمرانی دَ شاو تعیین کد. و قد امزی قتی سِتاره ها ره
ام جور کد. و خُدا ازی کار خوش شی آمد. پَس روز بیگاه
شُده و شاو صبا شُد، ای روز چارم بود.

پس خُدا امر کد: ”آوها از آر رقم زنده جانِ آوی پُر شنه و پرنده گو از بلے زمی دَ آسمو پَر بزَنه.“ و امی رقم شد و خُدا ازی کار خوش شی آمد و اونا ره برکت دَد. پس روز بیگاه شده و شاو صبا شد، ای روز پَنجُم بود.

پس خُدا امر کد: ”زِمی آر رقم حیواناتِ اهلی و وحشی و آر رقم خَزنده ره دَ وجود بیره. و امی رقم شد. و خُدا ازی کار خوش شی آمد.

پس خُدا گفت: ”انسان ره رقم خُود خُو جور کنی تا دَ سَر زنده جانای رُوی زمی و زنده جانای دریا و پرنده گونِ آسمو حکمرانی کنه.“ و خُدا آدم ره از خاک جور کده دَ بینی شی رُوح حیات ره پُف کد و او یگ مَوْجُودِ زنده جور شد.

و خُدا یگ باغ ره دَ منطقهِ عَدن درُست کد که آر رقم درختای زیبا و میوه دار دَشت و خُدا آدم ره دَ اُونجی جای به جای کد.

درختِ زندگی و درختِ شناسائی خوب و بد آمد مابینِ امزُو
باغ بود.

پس خُدا دَ آدمِ کد: ”بغیر از میوهِ درختِ شناسائی خوب
و بد، از پگِ میوه های دیگه اجازه دَری که بخوری. مگم
دَمزُو روز که از میوه درختِ شناسائی خوب و بد بخوری حتماً
مُومری.“

خُدا بسم گفت: ”خوب نیه که آدم تنها زندگی کنه؛
بهتر استه که یگ همدم مناسب ره بلده شی جور کنم
تا که دَزشی کومک کنه.“

پس خُدا آدم ره دَ خاوِ غوُوج بُرد. وختیکه او دَ خاو بود، خُدا
یگ قبرغه شی ره گرفت و از امزُو قبرغه زن ره جور کد.
آدم که او ره دید گفت:

”ای استغون از استغون مه استه،

و یک حصّه از جان مه یه.“

دمزی دلیل، مرد آته و آبه خوره ایله مونه و قد زن خو یگ
جای شده آر دوی شی یگ تن موشه. اونا آر دوی شی لُچ بود
و از یگ دیگه خو شرم نمو خورد.

از اوخته، خدا اونا ره برکت دده گُفت: ”تعداد شمو زیاد
شنه. زمی ره پُر کنید و دَسرِ تمام زنده جانا حکمرانی
کنید.“

خدا تمام چیزای ره که آست کده بود دید و پک شی غدر
خوب و کامل بود و از تمام کارا خوش شی آمد. پس روز
بیگاه شده و شاو صبا شد، ای روز ششم بود.

دای رقم آسمونا و زمی و آر چیزی که دزوا بود تکمیل شد.
پیش از روز هفتم خدا کارِ خَلقتِ خوره تمام کد و روز هفتم
دست خوره از کارای خَلقت کشید.